

ז באר הגולה

א פיו ד לים
מיעדו דב ששול
בד ילסק אמר דב
וכי אמנסה טלקות

א (א) אדבר (ב) שאינו (ג) נאכל

צ'איקור ציסולי גויס עיי"ש ועיי' צק' ציי צהגאות העורר אות

ק"י יח' מ"ש צדצרי הצי"ז וזו וקיים ועכ"פ הדין צדור דליקח פת
של גוי ולנשות צארשע'ט הוא איסור גמור עיי"ש אונס יענין צ"י
ערוך השלחן (להרצ מהרי"מ ונאווארדק) קצ"י י"ב עכ' דלעניג
דפרורי פת עכ"ס איסור כל זמן שהם צנין ולא נחצטלו צדור
מכל מקום הצארשע'ט של עכ"ס שנותנין זו פת ופרורי לחם מותר
לשמות דלין זה חומר ומשאר וכן נחפצט המנהג לשמות הצארשע'ט
שלהם חציפ שדרכם ליקח כל הפרורים מעל שלחנם ומתנים לתוך
הצארשע'ט ויש עוד חשש אולי יש צדוק הפרורים ממשכלי אסירות
ומי אין לחוש דודאי צטלים צשעים ואין ספק צזה והרולה להחמיר
יחמיר לעלמו ולא לאחרים עכ"ד והנה צומדינחור לא שומעתי ממינהג
זה ולא שומעתי מעולם לקטת צארשע'ט אלל עכ"ס אונס גם
צומדינות שמהגין להקל צזה כח"ל ומי עכ"פ לפעמיד חלילה להם
לשמות הצארשע'ט או לצטלו צלי קיטון דכיון שיש חשש שחורקין
לתוכו פרורי הממשכלים וממשכלי איסור ומעל שלחנם והרי קיי"ל דיצט
לא צטל צלה וכמש"ל ק"י קיטו (ס"ק י"ג) וח"כ מה מיהי אס
יש ששים צהצארשע'ט נגד הפרורי איסור וה"פ :

על עלמו זכינו צוה עייש ועשך להלן ס"י קריב סיק ז' שכי ג"כ דומה
גם דודר שנאכל כמו שהוא חי אדם חשוב ירחיק עלמו זכל מה
שוכל עייש ועפריה סוף סקיג ודגומיר כאן שהשיגו על השך
צוה ופסקו דאפי אדם חשוב חיל להחמיר עייש ודגומיר לין
לדברי המיל ס"י רביז סיק עיר שכי כן להדיא עייש וע"י צומחיי
כלל מיה סיק לי מה שהאריך צוה והעלה ג"כ הכי וכי דעניכ
לריכין לוור דאח ואשכחן צע"ס דאדם חשוב לריך להחמיר על
עלמו כדי שלא ילמדו מומי המון עם שאינם ציי תורה להקל
יותר היינו דוקא צומן הש"ס משא"כ צומחיי חיל לחוש לזה כי"כ
המעט הוא דאך דלא חכער דרי מיני צומן הש"ס היו המון עם
מוחזקים יותר לאיין ציי תורה ומצומחיי לפי שצומן הש"ס היו כל
גירסתם על פה ולא היתה התורה שנציפ קדורה כמו עכשיו
שנכתשמו ומדפסו הספרים לפכינו כשלחן ערוך עייש אומם יעריין
ציי מומיר לרוד (להרע מהרד"ס ז"ל) דך קיז עיח שכי דעיקר
לריכא כדעת השך דעיימי דאדם חשוב לריך להחמיר על עלמו
צוה כיון דהריף והרליש העתיקו הוא דרבי אומי עייש וע"י ציי
עין המים אומ ציי מה שהאריך צוה וע"י ציי תוספת שצת סימן
ריכד סיק י"ז ובכנה"ג בהגהות ציי אומ י"ד ובשרית צעי חיי חיריד
ס"י קריד מיש צוה צאורך וע"י מה צעירי צרכה אומ ד' והי
וצצרכי יוסף חלק אחיח ס"י רביז וחלק חרימ ס"י עריצ אומ כי"ג
וצספרו מחזיק צרכה באריח עס ובערך השלחן כאן אומ ג' ובשרית

וע"י צדקת חיים ציד (לחרצ וחרצה פלאגי זיל) ק"י טרו טעשאל
על הקאייכיר קאלף (הוא נסקה חס שוחרתחין הוים וטופר
זו ויין עשנ כעין עניה וליקעיר) שוחרים הנכרים חס יס צו
מסוס בטיג וגס חס יס חשש מחמת הכושות ששוין צהס כיוו
שדך הנכרים לטובל צחוכס גליסקאות טלהס טיש צהס חיסון
מסוס צטר צחלב ועי"ש צו"ש צזה וכי טעמים לאסור וטכ
הכריו צצהכרס טעצירו טלא לטות קאלף טל ככר עי"ש
ועי"ח חס צקי טרי חוד צחלק חסיפות דייס חות צי צווערנה
צישולי חיי ק"י זי (צדיה ורדחית):

ודגה רחיתי צבי עדי חודר סם צבי' לי צאנאלע הקי' סכי' חיי ומכל זה יש ללמוד על צריכיו קאסוריי סקלאום ככרי' דאין להם היתר עיי' סהישראל יצטל זהם נעקה סקאסורי דכזר נאסר עיי' מה סקלאום ככרי' ולא פקע אסורו עיי' הציכול עיי'ש ולפענעיי' ליע אדך נאסרו הגרעונים כסקלאן ככרי' כיון ססגרעוירי' צפיע' צודאי' אין עולין עשימ' וגם אין מלפתת זהם חת הפה וליע' : (ג) נאכל' כמו שהוא חי' עיי' צסכל' למנחה כלל עיי' דין עיי' סכי' דדזר סנאכל' כסאסא' חי' לחז' צכ